

Arrest

nr. 149 736 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gezien de aanvullende nota van 27 maart 2015 van verwerende partij.

Gezien de aanvullende nota van 8 mei 2015 van verzoekende partij.

Gezien het arrest nr. 145 618 van 19 mei 2015 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. WAERENBURGH loco advocaat J. BAELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit dat zij in haar land van herkomst op ernstige wijze werd vervolgd door haar autoriteiten die haar, als werkneemster bij de partij van de Groenen, wilden inschakelen om op die manier aan informatie te geraken over deze partij, en dat zij omwille van haar Oezbeekse origine en herkomst uit Kirgizië een ernstig risico op vervolging loopt in haar land van herkomst.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 96 388 van 31 januari 2013. In dit arrest wordt er op gewezen dat de Raad in zijn vernietigingsarrest nr. 45 510 van 28 juni 2010 reeds op definitieve wijze uitspraak heeft gedaan over de weigering van de vluchtelingenstatus voor zover deze gestoeld is op verzoeksters initiële asielrelaas, met name de problemen die zij zou hebben ervaren vanwege de staatsveiligheid omwille van het secretariaatswerk dat zij zou hebben gedaan voor de Partij van de Groenen, problemen welke echter eerder door de Raad bij voormeld arrest ongeloofwaardig werden bevonden, en vastgesteld dat verzoekster geen bewijselementen aanbrengt die de vaststaande ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas opheffen. Daarnaast wordt in het arrest vastgesteld dat verzoekster met haar theoretische beschouwingen over het willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet aantooit dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door op basis van de objectieve informatie te besluiten dat er in juni 2010 gedurende enkele dagen zware etnische onlusten waren tussen Kirgiezen en Oezbeken in het zuiden van Kirgizië, met name in de regio's Osj en Dzialal- Abad, maar dat er momenteel noch in het zuiden van Kirgizië, noch in de rest van het land sprake van een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in Kirgizië sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af - ze stelt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst vreest vervolgd te worden door haar autoriteiten omdat haar vader in België bezocht werd door een van de leiders van de Oezbeekse gemeenschap, Batyrov Kadyrzhan, die door de Kirgizische autoriteiten werd vervolgd voor zijn vermeende rol in het etnisch conflict in het zuiden van Kirgizië in juni 2010, en wijst o.a. (opnieuw) op de algemene situatie van de Oezbeekse minderheid in Kirgizië- en volgende documenten neer: een brief van haar Belgische advocaat d.d. 23 september 2013 met een verzoek tot inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag, met verwijzingen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) d.d. 11 februari 2013, een rapport van de 'International Crisis Group Asia' d.d. 29 maart 2012, een rapport van Amnesty International van juni 2012, informatie van de vrije encyclopedie 'Wikipedia' over de persoon Batyrov Kadyrzhan, internetartikelen over de algemene situatie in Kirgizië, in het bijzonder voor etnische Oezbeken in het licht van de gebeurtenissen van juni 2010, en de enveloppen waarmee haar documenten haar werden opgestuurd vanuit Kirgizië.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3°

en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoeksters eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd, en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, en omdat geoordeeld werd dat verzoeksters loutere Oezbeekse origine en herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade, en erop gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd, en het cassatieberoep dat hiertegen werd ingediend werd verworpen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster bij onderhavige asielaanvraag geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige tweede asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die zij heeft aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag, namelijk dat zij in haar land van herkomst op ernstige wijze werd vervolgd door haar autoriteiten die haar als werkneemster bij de partij van de Groenen wilden inschakelen om op die manier aan informatie te geraken over die partij, zo stelt de commissaris-generaal vast die eraan toevoegt dat verzoekster zich integendeel louter beperkt tot een verwijzing naar deze asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet. Met betrekking tot de door verzoekster aangebrachte informatie betreffende de situatie van Oezbeken in haar land van herkomst wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat verzoeksters Oezbeekse origine als dusdanig niet ter discussie staat, maar in het kader van haar vorige asielaanvraag reeds werd geoordeeld dat de loutere Oezbeekse origine en herkomst uit Kirgizië op zich niet afdoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Er wordt op gewezen dat verzoekster in dit verband in het kader van haar huidige asielaanvraag een reeks nieuwe documenten voorlegt, met name de brief van haar advocaat van 23 september 2013 met een verzoek tot inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag, met verwijzingen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) d.d. 11 februari 2013, een rapport van de 'International Crisis Group Asia' d.d. 29 maart 2012, een rapport van Amnesty International van juni 2012 en internetartikelen over de algemene situatie in Kirgizië, in het bijzonder voor etnische Oezbeken in het licht van de gebeurtenissen van juni 2010, en geoordeeld dat deze stukken de geloofwaardigheid van haar asielrelaas geenszins kunnen herstellen, noch een ander licht werpen op de eerdere beoordeling aangaande het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade

met betrekking tot haar Oezbeekse origine en herkomst uit Kirgizië. Aangaande het rapport van de 'International Crisis Group Asia' d.d. 29 maart 2012 en het rapport van 'Amnesty International' van juni 2012 waarnaar verzoeksters advocaat verwijst, en de internetartikelen die verzoekster neerlegt, wordt opgemerkt dat deze stukken geen enkele informatie bevatten over verzoeksters persoonlijke situatie, doch louter informatie bevatten over de algemene situatie, in het bijzonder voor personen van Oezbeekse afkomst uit Kirgizië sinds het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië. Dienaangaande wordt opnieuw benadrukt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij haar administratief dossier werd gevoegd in het kader van haar eerste asielaanvraag, die eveneens gebaseerd is op het rapport van de 'International Crisis Group Asia' d.d. 29 maart 2012, blijkt dat in het noorden van Kirgizië waar verzoekster vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Jalal-Abad in juni 2010. Hoewel, zo merkt de commissaris-generaal op, ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Om deze reden meent de commissaris-generaal dat de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Voorts wordt vastgesteld dat waar verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag verklaart dat zij tot aan haar vertrek uit haar land van herkomst in Jalal-Abad heeft verbleven, zij in het kader van haar eerste asielaanvraag meermaals verklaarde dat haar laatste verblijfplaats in haar land van herkomst de hoofdstad Bishkek was, en dat uit haar (in 2008 verstreken) Kirgizische paspoort dat zij toen neerlegde blijkt dat zij zich in oktober 2006 heeft uitgeschreven op haar adres in Jalal-Abad, hetgeen haar eerdere verklaring over haar verblijf en registratie in Bishkek voor haar vlucht uit haar land van herkomst onderschrijft. Bijgevolg maakt verzoekster, zo stelt de commissaris-generaal, geenszins aannemelijk dat zij alsnog in Jalal-Abad heeft gewoond tot haar vertrek uit Kirgizië. De informatie vervat in het rapport van Amnesty International van juni 2012 kan deze beoordeling niet wijzigen, aldus de commissaris-generaal die stelt dat het geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie, noch een ander licht werpt op zijn beoordeling van de situatie van etnische Oezbeken in het noorden van het land. Met betrekking tot het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 11 februari 2013 wordt vastgesteld dat dit geen betrekking heeft op de door verzoekster verklaarde vervolgingsfeiten die betrekking hebben op haar persoon aangezien hierin de situatie werd beoordeeld van een etnische Oezbeek met Kirgizisch staatsburgerschap wiens uitlevering door de Kirgizische autoriteiten werd gevraagd omwille van zijn strafrechtelijke vervolging. Er wordt in dit verband op gewezen dat zoals reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd uiteengezet, verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij vervolgd werd of in het vizier werd genomen door de Kirgizische autoriteiten, waardoor, zo wordt gesteld, de inhoud van het arrest geen betrekking heeft op haar individuele situatie. Bovendien, zo wordt eraan toegevoegd, beoordeelt het EHRM in het betreffende arrest de situatie in geval van de uitlevering van die persoon naar het zuiden van Kirgizië, waar die persoon strafrechtelijk werd vervolgd, en niet naar het noorden van Kirgizië, waar verzoekster in de jaren voor haar vertrek uit haar land van herkomst ging wonen en waar de problemen die haar ertoe aanzetten haar land te ontvluchten zich voordeden. Met betrekking tot verzoeksters verklaring vervolging te vrezen vanwege haar autoriteiten in haar land van herkomst omdat haar vader bevriend is met een van de leiders van de Oezbeekse gemeenschap, met name Batyrov Kadyrzhan, en de door haar dienaangaande neergelegde foto's van haar vader en die persoon, wordt opgemerkt dat verzoekster deze foto's reeds eerder neerlegde in het kader van haar eerste asielaanvraag waardoor die stukken niet beschouwd kunnen worden als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, en vastgesteld dat verzoekster op geen enkele manier aantoonde dat deze foto's daadwerkelijk op een sociaalnetwerksite werden geplaatst. Hoe dan ook betreft verzoeksters verklaring dat de Kirgizische autoriteiten omwille hiervan op de hoogte zijn van het bezoek van Batyrov aan haar vader en haar hierdoor bij een terugkeer zouden vervolgen, louter een bewering die zij niet kan hardmaken, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens. Bijgevolg maakt, zo wordt gesteld, verzoekster niet aannemelijk dat zij, die bovendien reeds sinds augustus 2006 tot aan haar vertrek uit haar land van herkomst in 2009 onafgebroken in Bishkek woonde en dus niet zoals haar ouders in Jalal-Abad, niet aannemelijk dat zij in dit verband problemen zou kennen met de autoriteiten in haar land van herkomst. De verwijzing in de brief van verzoeksters advocaat d.d. 23 september 2013 met een verzoek tot inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag naar de informatie over Batyrov die terug te vinden is op de vrije encyclopedie 'Wikipedia' bevat louter informatie over die persoon, doch vormt volgens de commissaris-generaal evenmin een concrete aanwijzing dat zij in dit verband problemen zou kennen met de autoriteiten in haar land van herkomst. Met betrekking tot de ongedateerde brief neergelegd door verzoekster en volgens haar afkomstig van de schoonmoeder van haar zus, waarin die haar situatie en die van haar gezin beschrijft en vertelt welke problemen zij als etnische Oezbeekse in Kirgizië kent, wordt opgemerkt dat voor zover de inhoud van die brief naar verzoeksters persoonlijke situatie verwijst,

dit stuk niet als een objectief bewijs kan worden beschouwd daar het een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien kan, zo stelt de commissaris-generaal, uit de brief niet worden afgeleid van wie hij werkelijk afkomstig is, daar nergens een naam van de afzender vermeld staat. Aangaande de enveloppen waarmee de documenten verzoekster vanuit Kirgizië werden opgestuurd, wordt vastgesteld dat deze louter informatie bevatten over de manier waarop zij haar werden overgemaakt, hetgeen niet wordt betwist. Tot slot wordt met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij een alleenstaande moeder is en in Kirgizië niemand voor haar kind kan laten zorgen omdat haar zussen en ouders in België verblijven en zij in haar land van herkomst geen familie meer zou hebben, opgemerkt dat dit element geen verband houdt met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, en er evenmin redenen zijn om aan te nemen dat het loutere feit dat zij een alleenstaande moeder is en haar zussen en ouders niet meer in haar land van herkomst verblijven, haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in haar herkomstland ernstig in gevaar zou brengen.

5. De Raad stelt vast dat in het administratief dossier informatie ontbreekt met betrekking tot de verklaringen die verzoekster in het kader van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft afgelegd en waaruit (volgens een lezing van de bestreden beslissing) o.a. zou blijken dat zij sinds augustus 2006 tot haar uiteindelijke vertrek uit haar land van herkomst in april 2009 in de hoofdstad Bishkek woonde, alsook omtrent de algemene situatie voor Oezbeken in Kirgizië (op grond waarvan de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of voor het lijden van ernstige schade).

6. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1.1. Verwerende partij dient een aanvullende nota in met het gehoorverslag van 18 augustus 2009, de verklaring DVZ van 11 mei 2009, een kopie van haar paspoort, en een SRB Kirgizië van 3 mei 2012.

3.1.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 maart 2015, verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift en stelt zij afkomstig te zijn uit Zuid-Kirgizië. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar ouders erkend vluchteling zijn en is dan ook van oordeel dat ook zij een vrees voor vervolging koestert en erkend moet worden als vluchteling. Verzoekende partij legt een aanvullende nota neer met het arrest EHRM van 16 april 2015 Khamrakulov t. Russia en het ECRE Weekly Bulletin. Verzoekende partij bevestigt de ontvangst van de aanvullende nota.

3.1.3. Verwerende partij antwoordt dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk gebleken is dat zij afkomstig is uit het noorden van Kirgizië. Voorts wijst verwerende partij er op dat het arrest van het EHRM geen enkel verband houdt met verzoekende partij en verzoekende partij ook niet aantoonbaar dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Tot slot wijst verwerende partij er op dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben.

3.2.1. Gelet op de aanvullende nota van de verwerende partij verlaat de Raad de grond in de beschikking dienaangaande.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) conform artikel 51/8 vreemdelingenwet louter bevoegd is om de nieuwe elementen in ontvangst te nemen, zonder hieromtrent enig waardeoordeel uit te mogen spreken en stelt dat het *in casu* echter duidelijk is dat de DVZ aan de hand van de vragenlijst van 28 oktober 2013 wel degelijk verder gaat dan diens loutere taak van doorgeefluik inzake administratieve aangelegenheden zoals beschreven door de Staatssecretaris, wijst de Raad er samen met verwerende partij in haar nota met opmerkingen erop dat de kwestieuze verklaring afgenomen door de DVZ weliswaar een kort gehoor omvat doch in wezen louter tot doel strekt om na te gaan of er überhaupt nieuwe elementen zijn, om desgevallend de nieuwe elementen te inventariseren en te duiden aan de hand van een aantal gerichte vragen. Deze verklaring behelst echter, in tegenstelling tot wat verzoekende partij poneert, op geen enkele wijze enig waardeoordeel over of appreciatie inzake de aard of inhoud van de aangereikte elementen, maar bevat louter een aantal feitelijke vaststellingen. De aanvraag wordt vervolgens conform artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zonder meer overgedragen aan het Commissariaat-generaal, dat bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekende partij toont *in casu* geenszins concreet aan dat er sprake zou zijn van enige bevoegdheidsoverschrijding door de DVZ, laat staan dat de rechtsgeldigheid van het daaropvolgende voorafgaand onderzoek door het Commissariaat-generaal hierdoor zou zijn aangetast.

Voor zover verzoekende partij voorhoudt dat de verklaring afgenomen en opgetekend door de DVZ onvolledig, onduidelijk of incorrect zou zijn, wijst verwerende partij er in haar nota verder terecht op dat niets de protection officer bij het Commissariaat-generaal tijdens het voorafgaand onderzoek, belet om desgevallend een gehoor te organiseren in deze fase van de procedure. De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (*cf.* Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In casu oordeelde de protection officer *terecht* dat hij met kennis van zaken een beslissing kon nemen op grond van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht. Verzoekende partij toont te dezen evenmin *in concreto* aan dat de informatie aangeleverd ten overstaan van de DVZ onvolledig, incorrect of onduidelijk zou zijn, waardoor er zich een bijkomend gehoor zou opdringen.

De aangevoerde schending van het hoorrecht is dan ook niet dienstig, noch ernstig.

3.2.3. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat

artikel 57/6/2, tweede en derde lid luidt als volgt: *“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde. Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”* Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden.

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter staving van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige tweede asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die zij heeft aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag, namelijk dat zij in haar land van herkomst op ernstige wijze werd vervolgd door haar autoriteiten die haar als werkneemster bij de partij van de Groenen wilden inschakelen om op die manier aan informatie te geraken over die partij. Verzoekende partij betwist overigens niet dat zij zich louter beperkt tot een verwijzing naar deze asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet.

Met betrekking tot de door verzoekster aangebrachte informatie betreffende de situatie van Oezbeken in haar land van herkomst benadrukt de Raad dat de Oezbeekse origine van verzoekende partij als dusdanig niet ter discussie staat, maar in het kader van haar vorige asielaanvraag reeds werd geoordeeld dat de loutere Oezbeekse origine en herkomst uit Kirgizië op zich niet afdoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Ofschoon de commissaris-generaal in huidige bestreden beslissing onterecht heeft geoordeeld dat zij afkomstig is uit Noord-Kirgizië – verzoekende partij heeft immers steeds verklaard afkomstig te zijn uit Zuid-Kirgizië en slechts de laatste twee jaar voor haar vertrek naar België in de hoofdstad Bishkek te hebben gewoond – kunnen de brief van haar advocaat van 23 september 2013 met een verzoek tot inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag, de verwijzingen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) d.d. 11 februari 2013, een rapport van de ‘International Crisis Group Asia’ d.d. 29 maart 2012, een rapport van Amnesty International van juni 2012 en internetartikelen over de algemene situatie in Kirgizië, in het bijzonder voor etnische Oezbeken in het licht van de gebeurtenissen van juni 2010, geen ander licht werpen op de eerdere beoordeling aangaande het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade met betrekking tot haar Oezbeekse origine en herkomst uit (Zuid-)Kirgizië.

Aangaande het rapport van de ‘International Crisis Group Asia’ d.d. 29 maart 2012 en het rapport van ‘Amnesty International’ van juni 2012 waarnaar de advocaat van verzoekende partij verwijst, en de internetartikelen die verzoekende partij neerlegt, dient opgemerkt dat deze stukken geen enkele informatie bevatten over de persoonlijke situatie van verzoekende partij, doch louter informatie bevatten over de algemene situatie, in het bijzonder voor personen van Oezbeekse afkomst uit Kirgizië sinds het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië. De Raad benadrukt in dit verband dat het feit tot een bepaalde minderheidsgroep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekende partij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt vermits zij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

Met betrekking tot het arrest van het EHRM d.d. 11 februari 2013 en het arrest van het EHRM d.d. 16 april 2015 gevoegd bij de aanvullende nota van 8 mei 2015 van verzoekende partij, stelt de Raad vast deze arresten geen betrekking hebben op de door verzoekende partij verklaarde vervolgingsfeiten die

betrekking hebben op haar persoon aangezien hierin de situatie werd beoordeeld van een etnische Oezbeek met Kirgizisch staatsburgerschap wiens uitlevering door de Kirgizische autoriteiten werd gevraagd omwille van zijn strafrechtelijke vervolging. Er wordt in dit verband op gewezen dat zoals reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd uiteengezet, verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij vervolgd werd of in het vizier werd genomen door de Kirgizische autoriteiten, waardoor de inhoud van deze arresten geen betrekking hebben op haar individuele situatie. Waar verzoekende partij kritiek levert op de actualiteit van de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (SRB van 30 augustus 2011), wenst de Raad ten overvloede op te merken dat deze SRB werd geupdated begin mei 2012 door middel van veelvuldige onafhankelijke, objectieve en betrouwbare bronnen en dat het door verzoekende partij aangebrachte rapport van Amnesty International weliswaar dateert van 2012 maar betrekking heeft op incidenten in 2010. Gelet op bovenstaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Verzoeksters bewering vervolging te vrezen vanwege de Kirgizische autoriteiten omdat haar vader bevriend is met een van de leiders van de Oezbeekse gemeenschap, met name Batyrov Kadyrzhan, toont zij niet aan met objectieve elementen. In zoverre kan worden aangenomen dat er foto's circuleren op sociale netwerksites van het bezoek van Batyrov aan haar vader (verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een printscreen van een – onleesbare – website met daarop een foto van haar vader en die persoon), toont verzoekende partij hiermee niet aan dat de Kirgizische autoriteiten omwille hiervan op de hoogte zijn van het bezoek van Batyrov aan haar vader, laat staan dat zij verzoekende partij haar hierdoor bij een terugkeer zouden vervolgen. Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die bovendien reeds sinds augustus 2006 tot aan haar vertrek uit haar land van herkomst in 2009 onafgebroken in Bishkek woonde en dus niet zoals haar ouders in Jalal-Abad, in dit verband problemen zou kennen met de autoriteiten in haar land van herkomst.

De verwijzing in de brief van haar advocaat d.d. 23 september 2013 met een verzoek tot inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag naar de informatie over Batyrov die terug te vinden is op de vrije encyclopedie 'Wikipedia' bevat louter informatie over die persoon, doch vormt volgens de commissaris-generaal evenmin een concrete aanwijzing dat zij in dit verband problemen zou kennen met de autoriteiten in haar land van herkomst. Met betrekking tot de ongedateerde brief neergelegd door verzoekende partij en volgens haar afkomstig van de schoonmoeder van haar zus, waarin die haar situatie en die van haar gezin beschrijft en vertelt welke problemen zij als etnische Oezbeekse in Kirgizië kent, dient opgemerkt dat voor zover de inhoud van die brief naar de persoonlijke situatie van verzoekende partij verwijst, dit stuk niet als een objectief bewijs kan worden beschouwd daar het een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien kan uit de brief niet worden afgeleid van wie hij werkelijk afkomstig is, daar nergens een naam van de afzender vermeld staat. Aangaande de enveloppen waarmee de documenten verzoekster vanuit Kirgizië werden opgestuurd, dient vastgesteld te worden dat deze louter informatie bevatten over de manier waarop zij haar werden overgemaakt, hetgeen niet wordt betwist.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting er uitdrukkelijk op wijst dat haar ouders erkend vluchteling zijn en van oordeel is dat ook zij een vrees voor vervolging koestert en erkend moet worden als vluchteling, wijst de Raad er op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij slaagt hier echter niet in, temeer zij in het kader van haar vorige asielaanvraag nergens heeft aangegeven dat haar asielrelaas zou samenhangen met dat van haar ouders.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Kirgizië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet

bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier en de aanvullende nota van 27 maart 2015 van verwerende partij, noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat er in Kirgizië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot verzoekende partij haar verklaring dat zij een alleenstaande moeder is en in Kirgizië niemand voor haar kind kan laten zorgen omdat haar zussen en ouders in België verblijven en zij in haar land van herkomst geen familie meer zou hebben, dient te worden opgemerkt dat dit element geen verband houdt met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, en er evenmin redenen zijn om aan te nemen dat het loutere feit dat zij een alleenstaande moeder is en haar zussen en ouders niet meer in haar land van herkomst verblijven, haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in haar herkomstland ernstig in gevaar zou brengen.

De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekende partij beroep dient te doen op andere procedures om haar verblijf in België te regelen dan de asielprocedure.

4. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS